

Ebben a városban emberek élnek

Édesanyámmal Szabadka város központjában a régi szökőkúttal szembeni padon ülve nyalogattuk a fagyinkat. Mindketten merengtünk. Jól esett még az iskolakezdés előtt ott ülni, nézni a betontömb közepén lévő virágoskertet, ami a lila és a sárga minden árnyalatában pompázott, és hallgatni a szökőkút csobogását.

Az emberek a központban jöttek-mentek. A gyógyszerértárból egy idős ős hajú bácsi jött ki. Szatyrában valószínű a havi gyógyszeradagja lapult. Jobb oldalt egy kopaszodó szemüveges férfi, kezében a telefonjával egy pillanatra megállt. Mosoly rajzolódott ki az arcán. Szembe jött vele egy apró termetű, csinos hölgy, aki a hónalja alatt egy dossziét szorongatott. Elsuhantak egymás mellett nagyon gyors léptekkel. Nem messze egy napközis csoport jött ki a könyvtárból óvó nénijükkel, aki magas, vékony, szemüveges nő volt. Vörös haja csak úgy csillogott a napsütésben. A gyerekeket kettesével sorba állította. Legelől egy csíkos ruhás kislány és egy alacsony, kövér kisfiú állt. Őket két kislány követte, majd jöttek a barna bőrű ikerfiúk. Az ajtóból egy kerekesebb kisfiút az anyukája tolt kifelé. Próbált megküzdeni a küszöb magasságával. Szerencsére egy arra sétáló család férfi tagja segített megemelni a kocsit elejét. A csoport szép lassan felénk, vagyis a szökőkút felé tartott. A kövér kisfiú megbotlott, és térdre esett. Egy pillanatra elmosolyodtam. Az óvónői felsegítette, megsimította az arcát. Távolabb egy turistacsoport a Városházánkat vette célba, fényképeket készítettek minden szegletéről. Remélem, szép emlékekkel térnek majd vissza hazájukba. A mellettünk lévő padra egy virágmintás ruhájú idősebb nő ült le. A feje kendőbe volt bugyolálva. Egy papírdobozkát rakott a lába elé. Minden arra járót megszólított, segítséget kért, hogy élelmet vehessen magának. Arra gondoltam, mi is vezérelhette, hogy így kérjen segítséget. Csörgésre lettem figyelmes, anyu egy marék aprópénzt nyomott a kezembe. A néni dobozába raktam, aki jó egészséget kívánt nekem.

Anyukámmal egymásra néztünk, ő rám mosolygott, és a fejem búbjára egy puszit nyomott. Valószínű, hogy ő is pont azokat az embereket figyelte a tömegben, akiket én is, szabadkai lakosokat, akik ugyanolyan értékesek, ugyanolyan fontosak, ugyanolyan szerethetőek.

Dusnoki Boglárka 6.c

Széchenyi István Általános Iskola, Szabadka

Magyartanár: Király Noémi